

கடிதம்

ஆங்கிலமூலம்: சாலி மோர்கன்
மொழிபெயர்ப்பு: ஆழியாள்

பஸ்வண்டியின் குலுக்கல் களைத்துப்போன என் கிழட்டுத் தலையை மேலும் வலிக்கப் பண்ணியது.

உண்மையைச் சொன்னால் எனக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் பஸ்வண்டியில் யாரும் அழுவதில்லையே. என் மடியில் இருந்த பழைய பிஸ்கெட் பேணியை கவலையோடு பார்க்கிறேன். அந்தவகை பிஸ்கெட்கள் அவளுக்கு பிடிக்கும் என்றில்லை ஆனால் அந்தப் பேணியின் நிறம் அவளுக்குப் பிடித்தமானதால் நான் அதை அவளுக்கென்றே கொடுத்திருந்தேன்.

வழிந்தோடத்துவங்கிய கண்ணீரை என் கன்னங்களில் இருந்து துடைத்து விட்டேன். பெருமூச்சும் வந்தது. அவ போய்ச்சேர்ந்து விட்டா என்ற நினைப்பு எனக்குள் கிழட்டுத்தனத்தையையும், தனிமையையும், ஏமாற்றத்தையும் கூட்டியது.

விரல்களால் அந்தப் பேணியின் முடியை வளைத்துத் தடவியவாறு மெதுவாகத் தளர்த்தித் திறந்தேன். விட்டுப் போவதற்கென அவவிடம் இருந்த அனைத்தும் அதற்குள் இருந்தன - வெள்ளிநிற மெல்லிய அட்டியல் ஒன்று, ஒரு குழந்தையின் படங்கள் சில, அவவின் குடியுரிமைப்பத்திரம் அத்தோடு அந்தக் கடிதம். அந்தக் கடிதத்தை எழுத அவளுக்கு எவ்வளவு காலம் பிடித்தது என்று நினைக்க எனக்கு கொஞ்சம் சிரிப்பு வந்தது.

கடிதத்தின் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் திருப்பித் திருப்பி எத்தனை தரம் வாசித்துத் திருத்தினவ. அவளுக்கு அதிலிருந்து ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. இந்த பிஸ்கட் பேணிக் குள் உள்ள சாமான்களை எலைன் இடம் கொடுக்க வேண்டிய நாளைப் பற்றி நாங்கள் எங்களுக்குள் பகிடியாய்க் கதைத்திருக்கிறோம். ஆனால் அந்த நாள் நாங்கள் இருவரும் எதிர்பார்த்ததை விட வேகமாக, ஏன் மிக வேகமாகவே வந்திருந்தது.

பேணிக் குள் இருந்த அந்த மெல்லிய அட்டியலை எடுத்தபடி நான் தோற்றுத்தான் போனேன் என எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். அது எலைனின் பத்தாவது பிறந்த தினத்துக்காக வாங்கப்பட்டது. ஆனால் அதை எங்கே அனுப்புவதென்று எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இப்போது நிலைமை வேறு. எலைன் இருக்கும் இடம் நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும் இந்தப் பேணியோ, பேணிக் குள் இருப்பவையோ வேண்டப்படாத பொருட்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன.

நான் அம் மெல்லிய அட்டியலை மெதுவாகப் புகைப்படத்தின் மேல் வைத்தேன்.

அந்தப் புகைப்படத்தில் இருக்கும் குழந்தை தானில்லை என்று எலைன் ஏற்கனவே என்னிடம் சொல்லியிருந்தாள். ஏதோ பிழை நடந்திருக்க வேண்டும். இனிமேல் அதைப்பற்றிக் கேட்டுத் தன்னை அரித்து அரியண்டப் படுத்துவதை, நான் நிறுத்த வேண்டும் என்றும் விரும்பினாள்.

எங்கள் முன்றாவது சந்திப்பின்போது அதுதான் அவளைக் காணும் கடைசித் தடவை என நான் புரிந்து கொண்டேன். கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். அதன் தாள் நிறம் மங்கி மடிப்புக்கள் இறுறிருந்தன. நான் அதைக் கவனமாகத் திறந்து மீண்டும் ஒரு தடவை வாசித்தேன்.

என் மகள் எலைனுக்கு,

என்றாவது ஒரு நாள் நீ இந்தக் கடிதத்தை வாசித்து என்னைப் புரிந்து கொள்ளுவாய் என்ற முழு நம்பிக்கையில் எழுதுகிறேன். என்னைப் பற்றி அறிய எவ்வகையிலும் நீ விரும்பவில்லை. ஏனெனில் நான் உன்னைக் கைவிட்டவள் என்று நினைக்கிறாய். உண்மையில் அப்படியில்லை. என்ன நடந்தது என்பதை நான் உனக்குச் சொல்லியாக வேண்டும்.

அந்தக் குடியேற்றத்தில் நீ பிறந்த போது எனக்கு பதினேழு வயதுதான் ஆகியிருந்தது. எல்லோரும் உன் தகப்பன் யாரென்று அறிய விரும்பினார்கள். சொல்ல மறுத்து விட்டேன் நான். ஒரு வெள்ளையனைத் தவிர வேறுயாராய் இருக்க முடியும், உன் நிறமோ வெள்ளையனென எனக்கிடந்தது. என்றாலும் அவனின் இதயம் உனக்காகவோ, எனக்காகவோ அன்பில் கனியவில்லை.

எப்படியென்றாலும் உன்னைப் பாதுகாப்பாய் வளர்ப்பதென்று எனக்குள் முடிவெடுத்தேன். என்னுடைய வாழ்வை விட உன்னுடைய வாழ்வு வளமாக அமையவேண்டுமெனவும் நான் விரும்பினேன். உன்னை அவ்வாறே வளர்த்தேன்.

எனக்கு 20 வயதாயிருக்கும் போது அவர்கள் உன்னை என்னிடமிருந்து பிரித்துச் சென்றார்கள். ஆதிவாசிகள் பாதுகாப்புச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த திரு. நெவில் "அதுதான் நல்லது" எனச் சொன்னார். என்னைப் போன்ற கறுப்புத் தாய்மார் உன்னைப் போன்ற வெள்ளைக் கலவன் குழந்தைகளை வளர்க்க அனுமதியில்லை என மேலும் சொன்னார்.

நம் ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கை முறையில் நீ வளர்க்கப்படுவதை அவர் அனுமதிக்கவில்லை. உன்னைப் பிரிய நான் விரும்பவில்லையென்றாலும் எனக்கு வேறு எந்த வழியும் இருக்கவில்லை. அதுதான் அன்றைய சட்டமாயிருந்தது.

பிறகு எனக்கு முப்பது வயதாகும் போது உன்னைத் தேடத் தொடங்கினேன். நீ எங்கே கொண்டு செல்லப்பட்டாய் என்பதை எவருமே சொல்லவில்லை. எல்லாம் பெரும் ரகசியமாய் இருந்தது. உன்னுடைய குடும்பப் பெயரை அவர்கள் மாற்றிவிட்டார்கள் எனப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் உன் புதிய குடும்பப்பெயர் எதுவென்று அறியமுடியவில்லை. ஆதிவாசிகள் பாதுகாப்புச் சங்கத்து திரு. நெவில்லைப் போய்ச் சந்தித்து அவரிடம் உன்னைப் பார்க்க ஆசைப்படுவதாகச் சொன்னேன். அப்போதுதான் நீ ஓர் வெள்ளைக்காரக் குடும்பத்தினரால் தத்தெடுக்கப்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. நீ ஒரு வெள்ளைக்காரி என்றே உன்னை நம்பினாய் என்றும், அவ்வாறு தேடிக்கண்டுபிடிப்பது உன்னைப் புண்படுத்துவதாகவே அமையும் என்றும் திரு. நெவில் சொன்னார்.

அதன் பிறகு நீண்ட காலமாக உன்னை மறப்பதற்கு

முயற்சி செய்தேன். எப்படி என் சொந்த மகனையே என்னால் மறக்கமுடியும்? நீ குழந்தையாயிருந்தபோது எடுத்த புகைப்படத்தை சிலசமயங்களில் நான் பார்த்து அச் சிறு முகத்தில் முத்தமிடுவதுண்டு. உன்னில் பாசத்தைக் கொட்டி அன்பு செய்த ஒரு தாய் உயிருடன் இருந்தாள் என்று எப்படியாவது நீ அறிய வேண்டும் என்று தினமும் பிரார்த்தித்தேன்.

ஆனால் உன்னை நான் கண்டடைந்த போது நீ மிகவும் வளர்ந்திருந்தாய். உனக்கென்று ஓர் குடும்பத்தை உருவாக்கியிருந்தாய். உன்னுடைய அருகாமைக்காய், தொடர்புக்காய் நான் கடிதங்கள் அனுப்பத்தொடங்கினேன். என்னுடைய ஒரே மகனையும், அவனின் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்க்க ஆசைப்பட்டேன். அப்போது நடந்தவற்றைப் பற்றி நீ நன்றாய் அறிவாய் - ஆமாம் எல்லாக் கடிதங்களையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டாய். அதற்காக நான் உன்னைக் குற்றம் சாட்டவோ, வெறுக்கவோ இல்லை. மாறாக உன்னை நான் புரிந்து கொள்கிறேன்.

உனக்கு இக்கடிதம் கிடைக்கும் போது நான் இறந்திருப்பேன், ஆனால் உனக்கென்றே சேர்த்த சில பிரத்தியேகமான பொருட்கள் கொண்ட இப் பேணி உனக்குக் கிட்டும். என்றாவது ஒரு நாள் நீ யார் என்பதை அறிந்து நமது ஆதிவாசிச் சனங்களோடு இணங்கி நட்பாயிருப்பாய் என நம்புகிறேன்.

பேணியை உன்னிடம் சேர்ப்பிப்பவரிடம் தயவு காட்டு, அவர் உனது சொந்தச் சின்னம்மா.

Sally Morgan was born in Perth in 1951 and completed a BA degree in Psychology at the University of Western Australia in 1974. She also has postgraduate diplomas in Councelling Psychology and Computing and Library Studies. Currently, Sally is a Professor at the Centre for Indigenous History and the Arts, the School of Indigenous Studies, at the University of Western Australia. Renowned both as a writer and an artist, she achieved immediate best seller status with her first book, My Place (1987) and received the 1989 Australian Human Rights Award for her second, Wanamurraganya: The Story of Jack McPhee (1989), and numerous children's books, including Little Piggies, Pet Problem, Just A Little Brown Dog, Dan's Grandpa and In Your Dreams. Her play Sistergirl, has been produced by Black Swan Theatre and was first performed at the Festival of Perth 1992. This short story 'The Letter' is from Paperbark: a collection of Black Australian writings edited by Jack Davis, Stephen Muecke, Mudrooroo Nargoin and Adam Shoemaker. This collection was first published in 1990.

இப்படிக்கு

உன் அன்புத் தாய்.

வாசித்தபின் அக் கடிதத்தை மடித்து பேணிக் குள்ளே வைக்கும் போது என் கைகள் நடுங்கிப்படி இருந்தன. இப் பேணியைச் சேர்ப்பிக்க இயன்றவரை முயற்சித்தேன்தான். ஆனால் எந்தப் பலனும் கிட்டவில்லையே. எங்கள் குடும்பத்தவர்களில் அதிக மனஉறுதி அவன் நெல்லியிடமே இருந்தது. அவன் இலகுவில் எதையும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டான். என்றாவது ஓர் நாள் தன் மகள் எலைன் திரும்பி வருவாள் என முற்றுமுழுமையான நம்பிக்கையோடுதான் இறந்தான்.

பேணியின் முடியை அழுத்தி முடிசைபடி ஐன்னலூடாக கடந்துபோகும் வீதியைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தேன். இத்தனை மோசமான நிலைமையை பார்க்க நல்லவேளை நெல்லி உயிருடன் இல்லை என்பதை நினைக்க மனம் கொஞ்சம் சந்தோசப்பட்டது. திடீரென்று என் காதுக்குள் சிறிது கோபமான குரலொன்று ஒலித்ததைப் போல் இருந்தது. "ஓமோம். எப்பவும் நீ இப்படித்தான் எல்லாத்தையும் லேசில் விட்டுக் குடுத்துப் போடுவாய்". "அப்படியில்லை" என்று நான் எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். அதன் பிறகு என்ன செய்ய என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

நெல்லி கோபப்பட்டது சரிதான். எலைன் எங்களுடைய இரத்தமும் சதைமுமானவள். அவளை அவ்வளவு இலகுவாக விட்டுக் கொடுத்துவிட

உதயம் சிறுகதை

முடியுமா என்ன? மீண்டும் ஒரு தடவை அந்தப் பேணியைக் குனிந்து பார்த்தபோது எனக்குள் விசித்திரமான சந்தோச உணர்வு ஏற்பட்டது. கடைசியாக ஒரு தடவை மீண்டும் முயற்சித்துப் பார்க்க நான் விரும்பினேன். இக்கடிதத்தை ஒரு உரையில் போட்டு அஞ்சலில் சேர்க்கலாம். சிலசமயம் கடிதத்தை எலைன் வாசிக்கக் கூடும்ல்லவா!

வீட்டின் வெளிப்புறத்தில் நிற்கும் போது தொலைபேசி ஒலித்தது. நான் உள்ளே போவதற்குள் அதன் ஒலி நின்றுவிடும் போல் இருந்தது. இப்போதெல்லாம் பின்புறத்துப் படிக்களில் ஏறி வருவதற்கு அதிக நேரம் தேவைப்படுகிறது.

மூச்சிரைத்தபடி "ஹலோ" என்று சொன்னேன்.

"யார் கதைக்கிறீங்க? பெசி சின்னம்மாவா?"

"ஓம். நீங்க யார்?" என்று ஆச்சரியம் ததும்பக் கேட்டேன்.

"இது எலைன்".

"அட.. எலைனா?" நம்பமுடியாமல் கேட்டேன். அந்தக் கடிதத்தை அஞ்சலில் சேர்த்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்களாகி விட்டது.

"உண்மையில் நீயா?"

"ஓ நான்தான். உங்களோடு கணக்க கதைக்க வேணும். எப்ப வந்தால் உங்களை சந்திக்கலாம்?"

"என்னட்ட நீ எப்ப என்றாலும் வரலாம்".

"சின்னம்மா அப்ப நான் நாளைக்கு வாறன் உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்க".

தொலைபேசியை வைத்தபோது என்னுடைய கைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. சரியாத்தானே கேட்டிருப்பேன். "சின்னம்மா உடம்பைப் பாத்துக் கொள்ளுங்க" என்று சொன்னாளே என்னால் என் காதுகளையே நம்ப முடியாமல் இருந்தது. அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

"இப்ப.. ஏன் நான் அழக்கூடாது?". நானிருந்த அந்த வெற்று அறையைப் பார்த்துச் சத்தமாகச் சொன்னேன். - "நானென்றும் பஸ்வண்டியில் இல்லை இப்ப".

நெல்லி மிக மிக அருகில் இருப்பதை என்னால் சூட்சுமமாய் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. என்னிடமிருந்து பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

அக்கா எல்லாத்தையும் கேட்டியா? நாளைக்கு எலைன் வாறான். கேட்டியா அக்காச்சி? எலைன் அவற்ற சொந்த வீட்டுக்கு வாறான்.

நன்றி - உயிரமை

OPEN 7 DAYS

Jameez

Tel: 9407-1097

Mob: 0433-955-678

We sell all types of quality Rice, Spices, Nuts and Dry fruits. Also available DVDs, Video, VCD & Phone cards.

Mill Park Stables Shopping Centre
Shop 81
314-360 Childs Rd, Mill Park 3082
(next to Chesterton Real estate)

Indian & Srilankan Grocery Store

